

(2,96)

199 P

9064

Часопис Союзу Українських Провінціальних Організацій (СУПО) в ЧСР.

ЛІБЕРЕЦЬ, 1 березня 1935

1

Виходить 1. кожного місяця. — Передавати до кінця року 10.— к. ч., за кордоном 50 ам. центів (за пересилкою). — Окреме число 1.— к. ч. — Адреса Редакції та Адміністрації: „Українськij Samostijnik“, Reprechtice u Liberec. Paktynok postovoї shkafni v Praze ч. 68.210, „Українськij Samostijnik“.

СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ.

Поява „Українського Самостійника“ в добі найтимочі для української еміграції скрути і до того ще в провінціальному осередкові — викличе мабуть у деяких земляків аднування. Будуть самопроголошено і різні зайві здогади. — Чи не хочуть часом видавці нового часопису конурувати в існуючим в нас партіями і партійними проводами? Чи не готують вони якусь нову „орієнтацію“? Чи не захотілося комусь з них слави або якогось анску? — Таких запитів може бути багатько. В дотеперішній історії авзвали нас українці стільки дика і алцидів, що мають значнійш немож одідичений нахил недовірати новим національно-громадським починам. Серед партійницького розврату адебільшого пересааренних між собою політичних гуртків на еміграції для такого заадалегіднього недовіри ґрунту аж забагато. Ошукані вже не раз різніми уделськими обіцянками з боку тих чи інших партійників — пересічні емігранти зааадто вже вивкли бездіяльно парикати на непереможене в нас досі політично-громадське безладдя. Тримаючись засади — „не ділом, але словами“, деякі інші земляки своєю зваєрою залмають і тих, що беруться — асупереч несарвітливим умовам — до громадської праці.

Малою це все на увазі, звичайно ми на доцільне насамперед представитися читачеві оцих рядків.

Хто ми.

„Український Самостійник“ виходить згідно побажання Зіаду Ради Союзу Українських Провінціальних Організацій (СУПО) в ЧСР, що відбувся 27. січня 1935 р. в Ліберці. Наш Союз обидує 14 організацій, яких членами в переважно буаші воєни Української Армії, в пововинній добі адебільшого парібічки на фізичній праці, а сьогодні в значній скількості — безробітні робітники.

Ми вважаємо себе передовсім українцями — самостійниками і визнаємо, що для всіх українців національна справа має бути перед усіма іншими справами.

Шануючи різні політичні переконання поодиноких співчленів Союзу, ми всеж визнаємо, що Україні рождняє її синів неопотрібне і що шлях до спільної нашої мети приведе всіх українців до добровільного і неминучого згуртування під гаслом — „Батьківщина понад усе.“

Ми не шукаємо ні якогубь відзначень або подох за нашу працю, ані впливових громадських становищ. Хочемо ділом служити Україні так, як уміємо і можемо. Не одгаємо на себе плацків неповідьности і не маємо заміру хвалитися на перехрестках нашою любовю до свого народу. Хай цим далі займанються ті, жим це доволито їх сумління, а ми підемо саровнішим шляхом так само, як більшість з нас ішла в рядах українського війська до воєни і небезпек, полизмаючи іншим з безлетних місць поголошувати патріотичні промови.

Ми є маленькою частинкою тієї селянської і робітничої України, що досі давалась ошунувати всім до цього охочим, тієї понурої і запеданої України, яка, послуговуючи чужим інтересам, занедбувала своє власне життя, аж дони не опинилася під тижним чоботом у неволі. Більшість з нас не може пишатися ні освітою, ані титулами, але життєвого досвіду і сталості в перекованнях придбали ми можливо ще більше, ніж деякі високоосвічені земляки.

Ми не одіюємо земляків, як хто одягнений або що має в кешені, але шукаємо серед них тих, що роблять, як кажуть, і вимуть, як роблять, — людей, що не удають з себе інших, ніж у дійсності є. Власне тому служитиме наш часопис передовсім нам самим, а найважливішим його завданням буде підвищення запедубаних досі земляків на вищий рівень всебічно розвиненого громадянина — з щирим почуттям обов'язку й кярности, загартованою волею і адяльністю в душі та в чині.

Ми декілька років марно чекали, що наші високоосвічені земляки простягнуть нам помічну руку для спільної національно-культурної праці серед тих на-

ших братів, що повали вже вбувають на чужині свою рідну мову і перестають шавтати про те, що привело їх на чужину. Але чекаючи, не марували часу і робили, що було в нашої силі. В першій мірі наша діяльність зупинювалася зважливо сьмодопомоговою підтримкою.

Наша праця.

Не всі можуть займатися політикою чи партійницькими колотнечами. І не всі скіють віткати від тих, що майже безпорядно зупинюються на чужині перед багатьма справами побуту, праці, тощо.

Хтось мусить дбати про найпростіші потреби малоосвічених земляків і про те — аби не загасла зєвріюча національна свідомість і аби національно-громадська дрімота не перейшла в сон, з якого вже булоб годі пробудити. Це та непомітна, дрібна і незалежувана до різних оглядів „українського тижня“ праця, що не приводить її виконавців ні до „парламентів“, ні до „проводів“, ані до „конгресів“. Поеторвємо: хтось її мусить робити і тому вона робиться, хоч і без рекаван і патріотичних проповідей, — проте постійно та витривало.

Власне такий праці окрема буде присвячений наш часопис. Фахових співробітників маємо обмаль, але в міру спроможности введемо сталі рубрики для ворад читачам у різних галузях.

І досі ще прийнято в нас обмежувати „справкою“ національно-громадську працю на порівнюючи до 45 міліонового народу виниючий висоток національно свідомих українських інтелігентів. Тому й такі наслідки! Про це ліпше не говорити, бо дійсно масових організацій маємо обмаль.

Наша праця приймаватиме до знесення культурного світла і національної свідомости до найбільше досі запедубаних кругів української еміграції в Чехословаччині: на селах, у містечках, на фабриках і в господарствах.

Чого хочемо.

Хочемо бачити в кожному українцеві а походження національно-свідомого громадянина або простіше: українця-самостійника.

Хочемо, щобі наші земляки на еміграції вчили шанувати чуже право і були гідні нікому не дарувати своє право.

Хочемо, щобі в житті української еміграції в ЧСР, аніколи всі неадекватні вимоги, що накладають інакше українці і щобі взагалі української еміграції мав повну змогу владити силами робити в своїх рідних землях, де він порушується.

Хочемо, щобі нарешті вже припинилися серед української еміграції громадська розв'язка і щобі стратив справляти гурт партійницький розв'язка, — що внаслідок безжарності, негідності та шкідливості для загалу виступи одиниць чи гуртків.

Хочемо врештотім, щобі шляхом агітаційно-просвітницьких осередків української еміграції здійснювалася об'єднання цілої української еміграції в Чехословаччині.

В чим і в чому.

Свідомі труднощі і розв'язки повинні завдані, як не перебільшуємо наші власні сили. Нас не так багачко: декілька соток безробітних або цілковито нематеріальних і господарських робітників, дрібних урядовців, ремісників, а невеликою частиною заможеніших купців і підприємців та лише в декількох десятках інженерів, лікарів і подібних фахівців, — мають супроти себе численніші зорби частинно або й повністю байдужих до національно-громадських справ земляків, що тримються гасла „моя хата в краю“ і чекають, що все потрібне народній масі зробить хтось інший, лише не вони.

Але конну справу куди починати одиниці.

Вірно, що тяжкої ролі вигнання навчили розуму нас багатьох наших емігрантів. Як навчили вони можливо лише тих, що не мали ніякої підготовки — або вогла чому-небудь навчилися. Тільки хіба ще тих не навчили, які навіть в сучасній добі вважають себе покликаними лише виконувати і репрезентувати, нічого про чужу не роблячи і нікого самі не слухаючи. З такими одиницями нам не в дорозі. Хай до нас не звертаються ті, що не цікавилися і не цікавляться нашим життям і нашими потребами, але хотілиби серед нас знаходити собі покірно-слухавних овець для їх політичних крутиль і партійницьких торгів. Хай ознають дороги до нас і всі ті, що хотілиби від нас лише брати, нічого не даючи ні нам, ані Україні.

Проте як готувати конної хвилі вижити інші більше поклякати, ніж наші, почини в намірній наші діяльності, поскільки ці почини здійснюватимуться — не словами, а ділом.

Отже в чим? З усіма українцями-самостійниками, що гідні любити Україну, як писав був Б. Чикаленко, „не лише до глибини серця, але й до глибини кешені“, як рівно і в тими, що воліють працювати, ніж про працю лише розмовляти. Ми прагнемо співпраці в українських соборницьких організаціях і віримо неадекватно, що для соборника існує лише одна Україна, в якій досить місця для всіх відмін політичного переконання.

Нам бажує чи хто в нас походить вповад Дніпра, Прута, Кубані, Дністра чи Скагів — Подля. Ми хочемо знати лише українців, що спільними силами одночасно працюють до однієї мети.

З конним українцем доброї волі можливо порозумітися і ми краще всіх таких відбудувати співпраці.

7 березня 1935 р. сповістися 85 років д-рові Т. Г. Масаріку, основнікні Чехословацької Республіки та її дотеперішнього Президента.

Як професор університету, борець за свободу, політичний діяч і керівник держави, придобав д-р Томаш Г. Масарік серед свого народу немирючу славу.

З великого колегіального учня став наставником у багатьох найкращих загальношкільних, загальноповітківських та улюбленим учителем, провідником і найкращим діячем нашої держави, — його першим громадянином.

Приклад, який ставив примушує думати на схилі в глибокій пошані чоло перед творчістю людини, що в свідомій праці для свого народу знаходить найвищий зміст особистого життя.

Серед українців постать д-ра Т. Г. Масаріка викликає щиро пошану.

Докреми в історії української еміграції в Чехословаччині для першого Президента ЧСР буде відносно занепова на віні часи.

Пан Президенті жону відшлюємо своїм добрим адорувати, якого йому на долі роки щиро бажуємо українців в провінційних осередках нашої еміграції в Чехословаччині.

Управа С/П/О доручає своїм організаціям влаштувати на місяць у середу 6. березня сходили своїх членів в святиний рефератом про життя і діяльність д-ра Т. Г. Масаріка.

З чимже ми вступили? Морально нас зміцнює неадекватна віра в непереможність українського самостійництва. Матеріально — будуюмо наш почин власними силами, підтримані ідейною жертвенністю в боні одного — позицію — в нас.

Вірно, що українські емігранти не залишаться байдужими і належно підтримають спільну нашу справу, щобі по декількох числах „Українського Самостійництва“ не повстала загрова припинення часопису.

Всі врад.

Прислужитися спільній справі та виконати свій обов'язок перед Україною може кожен в нас, коли він сумісно та в успіхом об'єднано про поширення серед земляків національно-культурної свідомості і самоорганізації, не чекаючи, що це зробить за нього хтось інший. Чекати аж хтось нас покличе на посади чи становища в наших умовах було б несправедливо і алогічно супроти народу. Маємо „масучувати руки“ і братися до спільної праці, усуваючи з нашого шляху все шкідливе для загальної справи. Самими промовами, нарадами і проханнями академіями нічого не здобудемо. Мусимо племати в нас силу, а переловити силу моральну. Піднесити на вищій шкільній духового і громадського розвитку одиниці, піднесемо тим і наш загальний рівень.

Коли горить хата, то годі сперечатися про різні способи гашення вогню, а треба без проволікання і на ділі — гасити. Вже довгі роки в нас „горить“: здебільшого йде навіть вже про фізичне існування українського народу, яке в значній мірі загрожено. В еміграційних умовах життя на чужині опиняємо ми щораз більше перед важливими і відповідальними завданнями. Скільки в нас, українців, працює не тільки для себе, але й для загалу? Чому і як навчилися ми на чужині від культурніших народів? Чи навчили нас помелом і порозумінням в недавнього минулого? Що робити кожний в нас за дотеперішні роки вигнання для тієї України, про яку ми так багачко співаємо, розмовляємо і думуємо? І що кожний в нас робить для того, щобі ми всі в конним тижнем були все розумніші, міцніші та вдатніші до праці і боротьби?

Нам не допоможе ніхто і ніщо — поскільки ми не допомагаємо самі собі. Поштож чекати, що хтось має за нас зробити все те, що на нас припадає?

Мартротративши не сміємо бути! Кожне наше слово має бути підтвержене чином. Не багачко маємо тих, що хочуть і вміють працювати, але це нас не сміє лякати: чия більше на кожного в нас припадає праці, тим тісніше мусимо ми гуртуватися, бо гурт — це велика сила.

Хай ніхто не соромиться виконати і найменшу працю для загального добра та не вагається втягнися за працю нелетку. Працюючи всі врад, пізнаємо себе взаємно, пізнаємо хто в нас чого вартісний. Лише в спільній праці виявляється ті, що варті бути провідниками.

Словами робилася українська справа аж внаслідок часто, тепер черга на ділі.

Всі врад мусимо бути на ділі, не на словах.

Найважливіше завдання.

Серед української еміграції в Чехословаччині маємо велику скількість видатних фахівців і високоосвічених інтелектуалів. Кожен передовітється якась громадська справа чи справа (однаково чи на провінції, чи в Празі), то звичайно діяльними в більшості дуже численних українських організацій виявляють себе все ті самі одиниці, яких небагачко. Де загал середущого покоління, від якого слід було сподіватися найбільше рішальної та напруженої праці? Де більшість тих залких патріотів на словах, що в добі своїх студій виколовшували широкі програми і пописували своєю любов'ю до рідного народу?

Кому доводиться розсами працювати в прокує українському товаристві на еміграції, той підтверить, що найменше серед нас власне охочих до дрібної, нешановної та — найбільше всього потрібної в умовах життя на чужині — щоденної праці для поширення і поглиблення самоорганізації і самопомогової чинності української еміграції.

Поширене наслідком загальної кризи безробіття значної або й найбільшої частини української еміграції загрожують моральним і фізичним винищенням соткам наших земляків. В провінційних умовах життя для українських робітників без фахового знання це питання особливо грізне. Що робити? Чи зупиняться над цією справою ті українці, які живуть в добрих матеріальних обставинах? Навіть державні народи створюють в себе громадські та добродійні комітети для підтримки особливо загрожених безробітним, зокрема — надійних і адатних до праці одиниць. А в нас?

Члени державного народу можуть без великої шкоди для загалу ухилитися від громадської праці, бо про всі найважливіші справи дбає перадосім держава. А хто має дбати про загальні справи народу наддержавного і особливо — його еміграції?

Лише в самодіяльності української еміграції, се-то в її самоорганізації та в самодопомоговій акції єдиний порятунок від лиха і алідації.

Вандебування ніці.

Намалоб українці ще ділі закликаєся в гуртках національно-освідомлених і „ширих“ земляків та всю свою національно-громадську силу обмежували на нечислені, порівнюючи, ради інтелігенції, то не допомоглиби нашій спільній справі ніякі об'єднання, ні акції, ні маніфести. Не маємо масових організацій, а поза організувати громадським життям залишається в нас власне більшість еміграції. Треба дати змогу всім українцям без огляду на титули, заняття, шкільні свідоцтва і т. д. виявити свої знання, хист і досвід у громадській праці. Як у нашому господарському житті звичайно найдоцільніші методи кооперативні, так в культурно-освітніх справах найбільшого успіху досягнемо г у р т о в о ю співпрацею, притягаючи щораз ширші круги українців до спільного діла.

Не штука в казарних вирішувати долю України або критикувати міжнародну політику, але штука (це знає, хто цим займався) в об'єднанні засобами і без відповідних співробітників полагодувати щоденно біжучі життєві справи тих співгромадян, яким бракує і грошей, і твердих моральних засад, і товариського виконання, не кажучи вже про брак фаховості чи освіти.

Проте, коли прагнемо досягнення величезних і нелегких здобутків, мусимо поширювати ряди українських активних співгромадян, щоба мати змогу перевирити в спільній праці їх здатності та в них вибрати найкращих.

Ми повинні виходити в наших громадських загуляннях на ширші шляхи і на свіжіше повітря. Притягнення бездіяльних досі має української еміграції до спільного діла — творитимемо ту досі вандебувану ніці — організувати кадри досвідчених працівників у різних галузях, — ніці, що єдина в стані відновити бадьорість і запал до праці.

Поборювати численні партійні осередки непотрібно і шкідливо. Бендіяльні організації замикають, а життєвадатні товариства знайдуть змогу порозумітися в спільній праці.

Ми не проти існуючих партій або поодиноких політично-громадських об'єднань, але проти порожньої партійницької балаганщини і політичанства. До нашої спільної мети можуть нас правити не партійні вказівки чи міжпартійні договори, але свідомі, плянові і конкретні праця в усіх галузях національно-громадського життя.

Створення великої і діяльної, поведпартійної та загально-української організації в Чехословаччині є на черзі дня.

Самоорганізація на провінції.

У Чехословаччині існують в провінціальних осередках різноманітні українські організації, про яких діяльність, потреби та культурно-освітні започаткування більшість еміграції нерідко зовсім

не чує. Діяльність таких товариств не скоординована. Кожна громадська організація примушена відокремлено полагодувати і ті справи, що могли би бути полагодувані однією особою для всіх організацій певного осередку разом. Зв'язок поміж поодинокими нашими еміграційними осередками анало валагодженний. Коли, напри., після передкомітурсої конференції (в справі всеукраїнського конгресу) треба в Празі відбувати вроче саме загально-національне свито соборності, то діяльні організації воляють і ділі конкурувати поміж собою діяльними різочасними, арову-міло однаково „сборницькими“, алаштуваннями.

Найбільша частина емігрантів перебуває поза громадськими організаціями. Вистарчить бодай трохи пізнати свитоість українських емігрантів у поодиноких осередках і переглянути членські реєстри існуючих організацій.

Коли серед еміграції в Празі, напри., набагащо тих, які воляють наказувати і нікого самі не слухати, то на провінції звичайно переваяють ті, що зваяла слухати тих провінціалів, що в стані придбати собі довіру. Проте на провінції обмале культурних працівників, а умови провінціального життя амало сприяють виробленню на місцях значної свитої інтелігенції.

Є вже найкращий час, щоба інтелігентні українські сили більше ніж дотепер ішли працювати до малоосвітчених земляків.

Треба заснувати власні нарстати праці для безробітних, поширювати освітні курси „Просвіти“, читальні клуби, а особливо — як найбільше длати змогу широким кругам українців себе зваямо пізнавати.

На Зїзді Ради СУПО в Ліберці 27. січня 1935. р. найбільшу увагу учасників Зїзду звертало на себе питання агуртування в усіх українських провінціальних організаціях в ЧСР.

Треба, щоба українці в Брні, Братиславі, Моравській Остраві, Пшерові, Оломоуці, Пльні та ін. містах не лише закликали всіх інших українців до об'єднання, але щоба також самі об'єднувалися та вступали в починання в напрямку координації провінціальних організацій. Не маємо на думці когось примушувати вступати до СУПО, але хотїлиб знати а які в поодиноких осередках нашої еміграції можливо співпрацювати.

Коло самої Праги, напри., існують провінціальні осередки з 10 і більше українців, де земляки забули майже цілком матїрно мову, а їх діти ніяких поанак свого українського походження не зваявають.

Здійснення агуртування українців у провінціальних осередках і координація діяльності всіх провінціальних організацій передумовляють самоорганізацію української еміграції в Чехословаччині.

Самоорганізація українців в ЧСР.

Серед дуже значної свитої українських емігрантів у Чехословаччині маємо в порівнянні з нашою еміграцією в інших країах найбільше всього культурних і фахових працівників. Зосередження цих сил створило пови можливість для низичних національно-громадських починів.

Спїтність певних потреб та інтересів у всіх українських емігрантів у Чехословаччині вимагалаб створення єдиної та загальної національно-громадської свенутини, якаб координувала діяльність поодиноких об'єднань і товариств у ЧСР.

Для самодопомогової акції українців у межах ЧСР. моглиб знайтися навіть українські капітали, посїлячиб за що справу ваялиб покликані та адатні особи.

Як довго ще нам доведеться чекати, аж дозріє громадська свідомість в нас усіх до того, щоб здійснення самоорганізації українців у ЧСР. було можливе?

У цій справі черга на нашою еміграцією передасїм у Празі. Ця справа може бути для неї навіть і іспитом суспільної адатності, посїлячи в Празі власне найбільше всього зваяються емігранти питанням всеукраїнського конгресу.

Хто не в стані полагодувати справи менші і легші, хай не береться за більші; хто не в стані збудувати хатинку, хай не береться за будування палаців; і арештою, хто не зміг господарювати з сотниками, хай не пробує шастя на біржі — а мільонами.

Слово на українською еміграцією в Празі.

СУПО завення, що кожний адоровий і діловий загально-громадський почин у напрямку створення склекутини української еміграції в ЧСР. підтримає, як найкучішу справу.

Кличемо вас, читачу!

Коли ви, український читачу, прочитали повиші рядки, то не думайте, що ми звертаємося до всіх інших, лише не до вас. Ви так само, як коожий з нас, є учасником нашої української справи і маєте одмакове в нами право на працю для загалу. Робимо, кажемо і пишемо, як умїємо, се-то, як всловлюються наші свитини — „як умїємо, так і піємо“. Коли ви від нас розумїніші та адатніші до праці, увїйдїть до наших радів і вшою працею навчїть нас і всіх інших. Вітатимемо вашї поради і особливо радїтимо, коли це будуть поради ділом. Критиків маємо більше ніж працівників і в наших осередках, але не поцуранимося уважно зулнитися над розумом критикою хоч би й в-ва сотон кілометрів або й вноа свення.

Ми прагнемо співпрацювати власне в нами і слово тепер маєте ви.

Зїзд Ради СУПО.

Дня 27.1.1935 відбувся в Ліберці Зїзд Ради СУПО.

Точно як привачено, о год. 9 ранку в зїздовій залї почала дхуна оркестра Українського Допомогового Т-ва в Ліберці грати молитву „Боже великий Єдиний“.

В чергі голова СУПО Микола Завяський відрив Зїзд, привітав присутніх і побаяв успіху в нарадах, викликаючи делегатів перевести наради ділово.

Після затвердження денного порядку і перевірки мандатів була обрана президїя Зїзду в складі: інж. Е. Пласкач— голова, Г. Доскоц — містогорола та М. Ваїс і М. Кархут — секретарі.

На Зїзді вступили 23 делегатів (з 10 відпорученнями без мандатів) всі 14 соювних організацій.

Голова Зїзду привітав присутніх, що спїтний для всіх українців ідеал в Самостїйна Соборна Україна і ааклий

ушанувати повстанням з місць померших; акад. М. Грушевського, був скарбником СУПО Д. Дубаса та всіх українців, що на війні підійшли. Оркестра заграла жалібний марш „У три пари несуть мари“ та національний гімн.

Відчутні деякі писемні привіти (від Союзу Українського Соціаліста за кордоном і правного дорадника СУПО — д-ра Е. Курелья з Праги) були приняті бурхливими аплодисментами.

Усні привіти від присутніх представників різних організацій розпочав проф. І. Паливода (голова УВРС в ЧСР і відповідник Українського Комітету в ЧСР) з Праги, що в чуткій промові порівняв сучасне положення української еміграції в 40-літньому мандрантстві українського народу в пустелі. Промовець висловив авторитетно поглиблене побоювання, що так само, як з жидівської мандранції повернулося до обичайної землі лише одне покоління, — чи не чекає нас, переселених, доля померти тут на еміграції, не побачивши вже батьківщини. Як що співалимо „Душу й тіло ми положим за нашу свободу“, то мусимо це виконати.

Особливе враження зробила привітальна промова від Відділу УВРС в Терезіні — Івана Перця, який підкреслює, що, опускаючи перед 15 роками нашу землю, ми не знали, що таке націоналізм, соціалізм, комунізм і т. д. В ЧСР навчилися ми всього, але те — чого навчилися — не приносять нам ніякої користі. На еміграції маємо асоцію краще працювати ніж у краю, а тому промовець закликав залити всі політичні партії та терти. Серед нас має запланувати любов, яка панувала в чотирирокутнику смерті. Нам не треба оглядатися на загуминкові організації, лише єднатися та не йти до прівир.

В температентній промові від СУЕ в Граді Кральовім інж. Д. Оснач зокрема підкреслює, що найвищим гаслом усіх українців має бути „Україна понад все“.

Серед дальших привітів помітні про-

мови на присутніх зробило побажання з боку д-ра М. Масюкєвича, що закликав учасників Зйду не до алекання любови а чотирирокутника смерті, але до виплекання приваїями того чемного відношення до себе взаївно, а який українці звичайно відносять до чужинців.

Представник від Українського Січового Союзу в Празі М. Павлічук заповнив Зід, що Січовий Союз підтримуватиме СУПО чим тільки зможе.

Звіт Управи СУПО зважав, що найбільше всього праці вимагали в 1934 р. передовсім справи усталення міжорганізаційного зв'язку членів СУПО і затвердження статуту (після 6-разового повертання). Грошева сторінка діяльності СУПО була подолана пожертвами з боку М. Заванського, що склали на 10 кілеців 3.015 к. ч.

І Перць склав завіт Ревізійної Комісії і запропонував урядку Управі СУПО абсолюторію та висловити її подяку за працю, що було ухвалено.

До Управи СУПО були обрані: М. Заванський — головою, інж. Е. Пласкч — містоголовою, В. Греськів — секретарем, М. Ванік — скарбником, І. Перць — членом Управи (організаційний референт) і інж. Д. Оснач та Г. Доскош — заступниками (культурно-освітні референти). До Ревізійної Комісії: К. Буковський (гологою) та В. Пріймачук і І. Мельник. До Мирного Суду: інж. Синявський, Кучер, Йован, Кархут і Канський.

У ширшій та амістній дискусії в привиду плану діяльності на майбутнє були обговорені всі чергові завдання СУПО.

Зокрема проф. Паливода зважав на слідувачий план праці. Треба створити загально-еміграційний Союз з такою програмою: 1.) Необхідно вести спільний захист правого положення української еміграції в ЧСР, як в відношенню права побуту, так і в відношенню права на працю, та влаштування на працю без-

робітних. 2.) Необхідно створити справжній друкований орган-український часопис, який би виконував функції постійного зв'язку між цілою еміграцією та докладно і систематично інформувал авторитетну еміграцію про життя в краю і на чужині. 3.) Необхідно спільними силами захищати наші культурні придбання на еміграції, а саме наше шкільництво та вести культурно-освітню працю. 4.) Необхідно спільними силами подбати про наших тинко хорих, а саме через відповідні чеські організації.

З ухвалених Зідом резолюцій загально значіння мають:

Зід СУПО визнає необхідною спільну працю української еміграції в ЧСР з метою оборони наших правих та національно-культурних справ, а тому клече усі організації, які стоять на ґрунті Соборности та Самостійности Української Держави, до цього, а новій Управі СУПО доручає як найскоріше здійснити це об'єднання в формі Ради Української Еміграції в ЧСР.

Ми, будні українські воїни, організовані в СУПО, радо вітаємо передогресивний зід та погодження українських партій у Львові в справі Українського Конгресу, а ще більше вітаємо проголошення на цьому зіді клеч „Україна понад все“. При цьому вносимо своє побажання до підготовчої комісії, аби на конгресі було заступлене все організоване українське громадянство.

Доручається всім організаціям СУПО перестати збірку на Український Національний Дія в Празі.

Доручається всім організаціям перестати збірку на будову пам'ятника помершим українцям в Йосефові.

Перед закінчення Зйду Г. Доскош вніс реферат на тему „Кооперація і ощадність“ і закликав до творення гуртків ощадности.

Зід закінчено о год. 17-10 відспіванням українського національного гімну.

— містоголовою, Г. Гайока — секретарем, М. Хмелюк — скарбником, В. Кресій — бібліотекарем та ін. Вартість майна УДТ перевищала 10.000.— к. ч. (бібліотека, музичні інструменти та ін.). Стояли Жюночі Сенці при УДТ відбулися 20. І. Членство в цій сенці для жінок членів УДТ об'єднане.

Десять років хоєсної праці.

З 1925 р. вступає у 11-ий рік свого існування місцеве „Українське Об'єднане Товариство у Відні“ — „Український Філіаліст“. Діюючи досвідчений армії свого видавця і редактора — д-ра Івана Турка, цей армії на цілому світі філіаліст (і науково-дослідний) український філіалістський часопис піднявся за 10 років витривалі праці на значній рівні.

Від Управи СУПО.

Всі безробітні члени союзних організацій одержуватимуть „У. С.“ безплатно.

Звіти з діяльності союзних організацій надсилайте до Управи СУПО до 15 кожного місяця.

Український іваїліт був четар УГА М. Білокур, член Т-ва СУЕ в Йосефові, що не дістав ніякої статті інваїлістської допомоги, а сучасній добі дуже тинко благу, бо не має обох ніг.

Управа СУПО закликала все українське громадянство послишити з пошертання на адресу: Михайло Білокур, Йосефов м./М., ул. на Плавні 219, або через Редакцію „Укр. Самостійників“.

На „У. С.“ одержано від Голови СУПО Меліти Заванського 2.000 Кч. Щиро дякуємо! Хто черговий?

Допіси з місць.

(Після повідомлення в обізнанку Управі СУПО в 12. II. 1935, що в днєві 1. береня виходило „Український Самостійник“, одержали СУПО та редакція „У. С.“ десятки привітальних листів від українських емігрантів в цілому ЧСР. Деякі з цих листів привітальні скорочено надрукуємо в „У. С.“, а злига в деякихох листів од наших членів друкуємо вже в цілому часі. В рубриці „Допіси з місць“ відтатуємо листки з привітальних листів до Редації від наших членів і по злига загальні від українських емігрантів. Хотимо, щоб ці відіт дано не найтшперу асоцію висловлювати свої побажання, потреба і вірування всім українським самоствійникам, що підтримують наш часопис.)

— Мост. Відділ УВРС. Вітаємо як найтшперше маїло на зваїану працю, яку ми злига і всіма силами будемо підтримувати. Вітаємо з релігійною радістю наш новий часопис і тинкось, що виборбаром має вийти перше число. Бажаємо цій праці найтшперших успіхів. Будемо наш часопис по злига підтримувати.

З лютим відбулося в нас Загальні Збори. До новіт Управи обрані: гологою — Петро Петрик, секретарем — Кирило Буковський і скарбником — Іван Куцириук.

— Йосефові. Відділ СУЕ. З віднетям Важи елечем „Україна понад все“ відномо дружино і вперто до амічної мети як до здійснення наших іваїлів. Щастя Ваи, Боже, в тинк великоуспішного діла!

— Йосефові (з листа від М. К.). Коли в привіт був до Ліберці і побачив Ваию працю в оркестрою Укр. Допомогового Т-ва, то і в мене виникла думка заснувати в ваїному Товаристві

гурток амічалістів. Деякі члени дуже радо вітають цю думку. Ваїмаю участь у Ваїній тинкій товариській праці.

— Градієць Кральові. Відділ СУЕ (Самошіві українських емігрантів на амічно-стінку Чехії). 6. сінця відбувся спільний Сінтий Вечір з програмою. 20. І. відспівано десь 22. Сінця та 15-ту річницю Винового походу. Реферате вніс інж. В. Кучинук про „22. сінця“ і інж. Д. Оснач про „Виновий Похід“. Дальший реферат на ту саму тему має представити „Клубу укр. старини“ в Празі — п. інж. Ванік, що про цьому переїмає органітання від м. тел. Омелянович-Павленко Старшого і від Клубу старини. 3. II. відбулися членські сходки з рефератом інж. Д. Оснач „Вій від Крутави“. Підготувались впрачата Швейцарська амічаліт на десь 10. III.

— Ліберці. Українське Допомогове Товариство. 6. І. відбулося „Сінтий Вечер“, в ній взяли участь 85 осіб. На вечірньому столі не бракувало м. ін. традиційні вареники, борщ і кути. Власна оркестра (18 осіб) грала українські владки. З адміністративного члена УДТ свого співчлена М. Шилова (був. пор. УГА), що хоч і не є християнином, але як український патріот взяв участь в традиційному сінті. Не забули аміні вквалітати і про тинко корого свого співчлена А. Ковалю, якого відділа в колідно (і принесявмо вечерю) на помешканні. Коли дитина оркестра грала тороку вальса, то була для всіх думка авторитетно зваїяти. Але господар, амі деякі музиканти, не могли слухати своїх сів, оркестраючих річних і биналих у річних гралках... А. Коваль пожертвував при цілому на потребу оркестри 200.— к. ч. і на вареники вечері 100 втр. угляк.

13. І. на Загальних Зборках УДТ були обрані до Управи: В. Греськів — гологою, М. Шилова

Об'єднані: Společnost čilim. — Spred rady Svazu. — Dopisy a listy. — Z kroniky.

„Ukrainkyj Samostijnik“ vychidni 1. kaddho mdsice. — Majitel v vypravditi Svaz ukrajinskych vedkovskych organizacij v Liberci. — Odpraviti redaktocki Anna Langrová, Kupredstvie č. 471 v Liberci. — Kdij redakcii krah. — Adres redakcie: „Ukrainkyj Samostijnik“, Rudšed Liberec 1. Tiskari Fr. Herman v Praze XII.